SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 19. marca 2009 *

V zadevi C-275/07,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene 8. junija 2007,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo G. Wilms, M. Velardo in D. Recchia, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Italijanski republiki, ki jo zastopata I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z G. Albenziom, avvocato dello Stato,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, M. Ilešič, A. Borg Barthet (poročevalec), E. Levits in J.-J. Kasel, sodniki,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 17. aprila 2008,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 11. junija 2008

izreka naslednjo

Sodbo

1 Komisija Evropskih skupnosti s tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Italijanska republika:

– s tem da je zavrnila plačilo zamudnih obresti Komisiji v skupnem znesku 847,06 EUR zaradi prepozne vknjižbe carin in zavrnila prilagoditev nacionalnih

določb ureditvi Skupnosti v zvezi z vknjižbo nespornih carinskih postopkov [carinskih operacij], za katere je zagotovljeno skupno jamstvo in ki izhajajo iz tranzitnega postopka [tranzitne operacije] Skupnosti, in

– s tem da je zavrnila plačilo zamudnih obresti Komisiji v skupnem znesku 3322 EUR zaradi neupoštevanja rokov, ki jih predpisujejo pravila Skupnosti za vknjižbo carin na račun A na področju tranzitnih operacij v smislu Carinske konvencije o mednarodnem prevozu blaga na podlagi TIR zvezkov (Konvencija TIR), podpisane v Ženevi (Švica) 14. novembra 1975 (UL 1978, L 252, str. 2, v nadaljevanju: Konvencija TIR),

ni izpolnila obveznosti iz Uredbe Sveta (EGS, Euratom) št. 1552/89 z dne 29. maja 1989 o izvajanju Sklepa št. 88/376/EGS, Euratom o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti (UL L 155, str. 1), zlasti iz člena 6(2)(a), ki je bila od 31. maja 2000 nadomeščena z Uredbo Sveta (ES, Euratom) št. 1150/2000 z dne 22. maja 2000 o izvajanju Sklepa št. 94/728/ES, Euratom o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti (UL L 130, str. 1), zlasti iz njenega člena 6(3)(a).

Pravni okvir

Konvencija TIR

2 Italijanska republika je pogodbenica Konvencije TIR, kot tudi Evropska komisija, ki jo je potrdila z Uredbo Sveta (EGS) št. 2112/78 z dne 25. julija 1978 (UL L 252, str. 1). Navedena konvencija je za Skupnost začela veljati 20. junija 1983 (UL L 31, str. 13).

3 Konvencija TIR med drugim določa, da za blago, ki se prevaža po postopku TIR, ki ga uvaja ta konvencija, ni treba plačati uvoznih ali izvoznih dajatev in davkov oziroma depozita carinskim uradom na poti.

4 Konvencija TIR določa, da mora za izvedbo teh olajšav blago ves čas prevoza spremljati enotna listina, zvezek TIR, ki omogoča nadzor pravilnosti operacije. Poleg tega je v njej zahtevano, da se prevozi izvajajo z jamstvom združenj, ki jih pooblastijo pogodbenice v skladu z določbami njenega člena 6.

5 Zvezek TIR je sestavljen iz več listov, ki vsebujejo kupona št. 1 in št. 2. z ustreznimi taloni, na katerih so navedene vse potrebne informacije, pri čemer se za vsako prevoženo ozemlje uporabi en par kuponov. Na začetku prevozne operacije se carinskemu uradu odhoda predloži talon št. 1; do zaključka pride takoj, ko se talon št. 2 vrne iz carinskega urada izstopa, ki je na istem carinskem ozemlju. Ta postopek se ponovi za vsako prevoženo ozemlje, tako da se uporabijo različni pari kuponov iz istega zvezka. Za uporabo Konvencije TIR je Skupnost eno samo in edino carinsko ozemlje.

6 Člen 8 Konvencije TIR med drugim določa:

„1. Zavarovalno združenje se zavezuje, da bo plačalo zahtevane uvozne ali izvozne dajatve in davke, povečane, če je potrebno, za zamudne obresti, zapadle v plačilo

v skladu s carinskimi zakoni in predpisi države, v kateri je bila opažena nepravilnost pri operaciji TIR. Ta organizacija je zavezana skupaj in solidarno z osebami, ki so dolžne poravnati navedene zneske, za plačilo teh zneskov.

2. Če zakoni in predpisi neke pogodbenice ne predvidevajo plačila uvoznih in izvoznih dajatev in davkov, kakor je navedeno v odstavku 1 tega člena, se zavarovalno združenje zavezuje, da bo pod enakimi pogoji plačalo znesek v višini uvoznih ali izvoznih dajatev in davkov, povečan, če bo potrebno, za zamudne obresti.

[…]

7. Ko zapade plačilo zneskov, navedenih v odstavkih 1 in 2 tega člena, pristojni organi, če je to mogoče, izterjajo plačilo od neposredno odgovorne osebe ali oseb in ga šele pozneje terjajo pri zavarovalnem združenju.“

7 Člen 11 Konvencije TIR določa:

„1. Kadar zvezek TIR ni bil zaključen ali je bil zaključen pogojno, pristojni organi niso upravičeni od zavarovalnih združenj terjati plačila zneskov, navedenih v členu 8(1) in (2), če niso v enem letu od prevzema zvezka TIR uradno pisno obvestili zavarovalnega združenja o nezaključku oziroma o pogojnem zaključku. Enako velja za zaključek, dosežen z goljufijo ali zlorabo, le da je tedaj rok dve leti.

2. Zahtevek za plačilo zneskov, navedenih v členu 8(1) in (2), se pošlje zavarovalnemu združenju v treh mesecih do najpozneje dveh letih po datumu, ko je bilo zavarovalno združenje obveščeno, da zvezek TIR še ni zaključen ali je zaključen pogojno oziroma je bilo potrdilo o [zaključku] pridobljeno z zlorabo ali goljufijo. Ko terjatev v navedenem roku dveh let postane predmet sodnega postopka, se zahteva za plačilo pošlje v roku enega leta po datumu, ko začne veljati odločitev sodišča.

3. Zavarovalno združenje je dolžno poravnati terjatev v treh mesecih od datuma, ko je prejelo terjatev. Če se v dveh letih po plačilu ugotovi in se carinski organi s tem strinjajo, da kljub vsemu ni prišlo do nepravilnosti v zvezi z zadevno operacijo, dobi zavarovalno združenje plačilo povrnjeno."

Carinsko pravo Skupnosti

Uredba (EGS) št. 2913/92

8 Člen 92 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: carinski zakonik) določa:

„Zunanji tranzitni postopek se konča, ko so blago in ustrezni dokumenti predloženi namembnemu carinskemu uradu v skladu z določbami posameznega postopka."

9 Člen 204 carinskega zakonika določa:

„1. Carinski dolg pri uvozu nastane:

(a) z neizpolnitvijo ene od obveznosti, ki izhaja za blago, zavezano uvoznim dajatvam, iz zadrževanja v začasni hrambi ali iz uporabe carinskega postopka, v katerega je bilo blago dano,

ali

(b) z neupoštevanjem enega od pogojev za vnos blaga v ta postopek ali za odobritev znižane uvozne dajatve ali stopnje nič zaradi uporabe blaga v posebne namene,

v primerih, ki niso našteti v členu 203, razen če se dokaže, da te kršitve niso bistveno vplivale na pravilno izvajanje začasne hrambe ali zadevnega carinskega postopka.

2. Carinski dolg nastane v trenutku, ko se obveznost, neizpolnitev katere povzroči nastanek carinskega dolga, preneha izpolnjevati, ali v trenutku, ko je bilo blago dano v zadevni carinski postopek, če se naknadno ugotovi, da eden od pogojev za vnos blaga v ta postopek ali odobritev znižane uvozne dajatve ali stopnje nič zaradi uporabe blaga v posebne namene dejansko ni bil izpolnjen.

3. Dolžnik je oseba, ki mora, odvisno od primera, izpolnjevati obveznosti, ki izhajajo iz zadrževanja blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, v začasni hrambi ali iz uporabe carinskega postopka, v katerega je bilo to blago dano, ali spoštovati pogoje za vnos blaga v ta postopek."

10 Člen 217(1) carinskega zakonika določa:

„Vsak znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga – v nadaljevanju ‚znesek dajatev' – morajo carinski organi, takoj potem, ko so jim na voljo potrebni podatki, izračunati in vnesti v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov (vknjižba)."

11 Člen 221(1) carinskega zakonika določa:

„Znesek dajatev se mora dolžniku takoj po vknjižbi v skladu z ustreznimi postopki sporočiti."

Uredba (EGS) št. 2454/93

12 Člen 348 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 253, str. 1, v nadaljevanju: Uredba o izvajanju) določa:

„1. Urad odhoda sprejme deklaracijo T1 in jo vpiše v evidenco, predpiše rok, v katerem je treba blago predložiti namembnemu uradu, in sprejme take ukrepe za zagotovitev istovetnosti blaga, kakršni se mu zdijo potrebni.

2. Urad odhoda vpiše v deklaracijo T1 potrebne podatke, zadrži izvod, ki mu je namenjen, druge pa vrne glavnemu zavezancu ali njegovemu zastopniku.“

13 Člen 356 te uredbe določa:

„1. Blago in dokument T1 je treba predložiti namembnemu uradu.

2. Namembni urad v izvode dokumenta T1 vnese podatke o opravljenih kontrolah in en izvod nemudoma pošlje uradu odhoda, drugi izvod pa zadrži.

[…]“

14 Člen 379 Uredbe o izvajanju določa:

„1. Če pošiljka ni bila predložena namembnemu uradu in kraja kršitve ali nepravilnosti ni mogoče določiti, urad odhoda o tem čim prej obvesti glavnega zavezanca, najpozneje pa pred iztekom enajstega meseca po vpisu deklaracije za skupnostni tranzit.

2. V obvestilu iz odstavka 1 navede predvsem rok, v katerem je treba uradu odhoda predložiti dokazilo o pravilnosti tranzitne operacije ali o kraju, v katerem je kršitev ali nepravilnost dejansko nastala, tako da ustreza zahtevam carinskih organov. Ta rok znaša tri mesece od dneva obvestila iz odstavka 1. Če navedeno dokazilo ni predloženo v roku, pristojna država članica ukrepa tako, da pridobi plačilo pripadajočih carin in drugih dajatev. Kadar ta država članica ni tista, v kateri je urad odhoda, jo ta o tem takoj obvesti."

15 Člen 454 Uredbe o izvajanju določa:

„1. Ta člen se uporablja brez poseganja v posebne določbe Konvencij TIR in ATA o obveznostih garantnih združenj pri uporabi zvezka TIR ali ATA.

2. Kadar se ugotovi, da je v času ali v zvezi s prevozom na podlagi zvezka TIR ali s prevozom na podlagi zvezka ATA v eni državi članici nastala kršitev ali nepravilnost, ta država članica v skladu z določbami Skupnosti ali svojimi določbami, brez poseganja v začetek kazenskih postopkov, izterja carino in druge morebitne dajatve.

3. Kadar ni mogoče ugotoviti, na katerem območju je kršitev ali nepravilnost nastala, se šteje, da je taka kršitev ali nepravilnost nastala v državi članici, ki jo je odkrila, razen če se v roku, določenem v členu 455(1), predloži carinskim organom zadovoljivo dokazilo o pravilnosti prevoza ali o kraju, kjer je kršitev ali nepravilnost dejansko nastala.

[…]

Carinske uprave držav članic sprejmejo potrebne ukrepe za obravnavanje takih kršitev ali nepravilnosti in za učinkovito kaznovanje."

16 Člen 455(1) in (2) te uredbe določa:

„1. Kadar se ugotovi, da je kršitev ali nepravilnost nastala med ali v zvezi s prevozno operacijo na podlagi zvezka TIR ali s prevozom na podlagi zvezka ATA, carinski organi o tem obvestijo imetnika zvezka TIR ali zvezka ATA ter garantno združenje v roku, predpisanem v členu 11(1) Konvencije TIR oziroma členu 6(4) Konvencije ATA.

2. Dokazilo o pravilnosti prevoza, opravljenega na podlagi zvezka TIR ali zvezka ATA in opredeljenega v prvem pododstavku člena 454(3), se predloži v roku, predpisanem v členu 11(2) Konvencije TIR oziroma členu 7(1) in (2) Konvencije ATA."

Ureditev lastnih sredstev Skupnosti

17 Člen 1 Sklepa Sveta 88/376/EGS, Euratom z dne 24. junija 1988 o sistemu lastnih sredstev Skupnosti (UL L 185, str. 24), ki je bil 1. januarja 1995 nadomeščen s Sklepom Sveta 94/728/ES, Euratom z dne 31. oktobra 1994 o sistemu virov lastnih sredstev Evropskih skupnosti (UL L 293, str. 9), določa:

„Skupnostim se za financiranje njihovega proračuna dodelijo lastna sredstva v skladu s podrobnimi pravili, določenimi v naslednjih členih.

Proračun Skupnosti se ne glede na druge prihodke v celoti financira iz lastnih sredstev Skupnosti."

18 V skladu s členom 2(1)(b) sklepov 88/376 in 94/728 sestavljajo lastna sredstva v proračunu Skupnosti prihodki iz:

„carinskih dajatev po skupni carinski tarifi in drugih dajatev, ki jih določijo ali jih bodo določile institucije Skupnosti za trgovino z državami nečlanicami, ter carin na proizvode, ki spadajo v okvir Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za premog in jeklo".

19 Člen 8(1) sklepov 88/376 in 94/728 določa:

„Lastna sredstva Skupnosti iz člena 2(1)(a) in (b) zbirajo države članice v skladu z nacionalnimi določbami, predvidenimi v zakonih in drugih predpisih, ki se po potrebi prilagodijo zahtevam pravil Skupnosti. Komisija v rednih časovnih presledkih pregleduje nacionalne določbe, o katerih jo obvestijo države članice, državam članicam sporoči spremembe, za katere meni, da so potrebne zaradi zagotovitve skladnosti določb s pravili Skupnosti, in poroča proračunskemu organu. Države članice dajo sredstva iz člena 2(1)(a) do (d) na razpolago Komisiji."

20 V uvodnih izjavah 2, 8 in 13 Uredbe št. 1552/89, ki so podobne uvodnim izjavam 2, 15 in 21 Uredbe št. 1150/2000, je navedeno:

„(2) ob upoštevanju tega, da mora imeti Skupnost na voljo lastna sredstva iz člena 2 Sklepa št. 88/376/EGS, Euratom pod najugodnejšimi pogoji in da je zato treba določiti način, kako države lastna sredstva Skupnosti zagotavljajo Komisiji;

[…]

(8) ob upoštevanju tega, da je treba lastna sredstva dati na voljo v obliki vknjižbe zapadlih zneskov na račun, ki je v ta namen odprt v imenu Komisije pri ministrstvu za finance ali organu, ki ga imenuje posamezna država članica; da se

mora Skupnost, da se pretok sredstev omeji samo na pretok, ki je potreben za izvrševanje proračuna, pri črpanju iz zgoraj omenjenih računov omejiti samo na pokrivanje denarnih potreb Komisije;

[…]

(13) ob upoštevanju tega, da bo tesno sodelovanje med državami članicami in Komisijo omogočilo pravilno uporabo te uredbe“.

21 Člen 1 uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„Lastna sredstva Skupnosti, predvidena v [sklepih št. 88/376 in 94/728], v nadaljevanju ‚lastna sredstva‘, se dajo na razpolago Komisiji in nadzorujejo, kakor je določeno v tej uredbi, kar pa ne vpliva na Uredbo Sveta (EGS, Euratom) št. 1553/89 z dne 29. maja 1989 o dokončni enotni ureditvi zbiranja lastnih sredstev, pridobljenih iz davka na dodano vrednost [UL L 155, str. 9] in Direktivo [Sveta] št. 89/130/EGS, Euratom [z dne 13. februarja 1989 o usklajevanju načinov za obračunavanje bruto nacionalnega proizvoda po tržnih cenah (UL L 49, str. 26)].“

22 Člen 2 Uredbe št. 1552/89 določa:

„1. Za uporabo te uredbe se pravica Skupnosti do lastnih sredstev iz člena 2(1)(a) in (b) Sklepa št. 88/376/EGS, Euratom določi takoj, ko pristojna služba države članice

dolžnika obvesti o dolgovanem znesku. To obvestilo se opravi takoj, ko je dolžnik znan in ko pristojni upravni organi lahko izračunajo znesek pravice ob upoštevanju vseh pravil Skupnosti s tega področja.

2. Kadar je treba obvestilo popraviti, se uporablja odstavek 1.“

23 Ta določba je bila spremenjena z Uredbo Sveta (Euratom, ES) št. 1355/96 z dne 8. julija 1996 (UL L 175, str. 3) z učinkom od 14. julija 1996; njeno besedilo je povzeto v členu 2 Uredbe št. 1150/2000, v katerem je določeno:

„1. Za uporabo te uredbe se pravica Skupnosti do lastnih sredstev iz člena 2(1)(a) in (b) Sklepa št. 94/728/ES, Euratom določi takoj, ko so izpolnjeni pogoji za knjiženje pravice na račune in za obvestilo dolžnika, določeni v carinskih predpisih.

2. Datum določitve pravice iz odstavka 1 je datum knjiženja v računovodske knjige, ki so določene v carinskih predpisih.

[…]

4. Kadar je treba obvestilo popraviti, se uporablja odstavek 1.“

24 Člen 6(1) in (2)(a) Uredbe št. 1552/89 (ki je postal člen 6(1) in (3)(a) Uredbe št. 1150/2000) določa:

„1. Račune lastnih sredstev, ki so razčlenjeni po vrstah sredstev, vodi ministrstvo za finance vsake države članice ali organ, ki ga imenuje posamezna država članica.

2. (a) Pravice, določene v skladu s členom 2 pod pogoji iz točke (b) tega odstavka, se knjižijo na računih [običajno imenovanih ‚računi A'] najkasneje prvi delovni dan po 19. dnevu drugega meseca, ki sledi mesecu, v katerem je bila pravica določena."

25 Člen 8 uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„Popravki iz [člena 2(2) oziroma] člena 2(4) se prištejejo ali odštejejo od skupnega zneska določenih pravic. Popravki se knjižijo na račune v skladu s [členom 6(2)(a) in (b) oziroma členom 6(3)(a) in (b) ter v poročila v skladu s [členom 6(3) oziroma členom 6(4)] po datumih teh popravkov.

Popravki v zvezi s primeri goljufije in nepravilnosti, o katerih je bila Komisija že obveščena, se posebej omenijo."

26 Člen 9(1) uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„Po postopku iz člena 10 vsaka država članica lastna sredstva knjiži v dobro računa, ki je v imenu Komisije odprt pri ministrstvu za finance ali organu, ki ga je ta določila."

27 Člen 10(1) uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„Ko se odšteje 10 % za stroške zbiranja v skladu s členom 2(3) [sklepov 88/376 in 94/728], se lastna sredstva iz člena 2(1)(a) in (b) [teh sklepov] vknjižijo najkasneje prvi delovni dan po 19. dnevu drugega meseca, ki sledi mesecu, v katerem je bila določena pravica v skladu s členom 2 […]"

28 Člen 11 uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„Za vsako zamudo pri knjiženju na račun iz člena 9(1) država članica plača obresti po obrestni meri, ki velja na denarnem trgu te države članice za kratkoročne javnofinančne operacije na predpisani datum knjiženja, povečani za dve odstotni točki. Ta obrestna mera se poveča za 0,25 odstotne točke za vsak mesec zamude. Povečana obrestna mera velja za celotno obdobje zamude."

29 Člen 12(1) uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„Komisija črpa zneske, knjižene v dobro računov iz člena 9(1), v potrebni višini za zadovoljevanje potreb po denarnih sredstvih, ki nastanejo pri izvrševanju proračuna.“

30 Člen 17(1) in (2) uredb št. 1552/89 in 1150/2000 določa:

„1. Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da je v skladu s to uredbo Komisiji na razpolago znesek v višini pravic, določenih v členu 2.

2. Države članice zneskov v višini določenih pravic niso dolžne dati na razpolago Komisiji samo v primeru, če jih zaradi razlogov višje sile niso mogle zbrati. Poleg tega države članice obveznosti dati ta sredstva na razpolago Komisiji niso dolžne upoštevati samo v posebnih primerih, če se po celoviti oceni vseh okoliščin posameznega primera ugotovi, da brez njihove krivde dolgoročno sredstev ni mogoče zbrati. […]“

Predhodni postopek

Postopek zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2241

31 Pri pregledu tradicionalnih lastnih sredstev, izvedenem aprila 1994, je Komisija ocenila, da Italijanska republika v nekaterih primerih skupnostnega tranzita ni v predpisanem roku ukrepala tako, da bi pridobila plačilo dajatev, s čimer je kršila člen 379 Uredbe o izvajanju.

32 Z dopisom z dne 15. junija 2001 je Komisija v skladu s členom 11 Uredbe št. 1150/2000 od Italijanske republike zahtevala plačilo zneska v višini 31.564.893 ITL iz naslova zamudnih obresti v zvezi z domnevno nepravilnimi tranzitnimi spisi.

33 Po koncu preiskave, ki jo je opravila Italijanska republika, je bilo ugotovljeno, da je bilo od 201 dokumenta, ki so se šteli za nezaključene, 11 dokumentov dejansko zaključenih, čeprav so jo namembni uradi o tem obvestili po predpisanem roku. V teh okoliščinah je ta država članica z dopisom z dne 31. julija 2001 razglasila, da je pripravljena plačati zamudne obresti v zvezi s tranzitnimi dokumenti, ki niso bili zaključeni, hkrati pa je izpodbijala zakonitost zahteve Komisije glede dokumentov, ki so bili zaključeni prepozno.

34 V zvezi s tem je Italijanska republika navedla, da glede na to, da so bili tranzitni dokumenti namembnemu carinskemu uradu predloženi pravočasno, ni nastal noben carinski dolg v skladu s členom 204 carinskega zakonika. Zato naj ne bi bile dolgovane nobene zamudne obresti.

35 Pozneje je Komisija ugotovila drug primer prepozne zaključitve, zaradi česar je spremenila skupni znesek zamudnih obresti, katerih plačilo je zahtevala od Italijanske republike.

36 Ker se Komisija ni strinjala s trditvami te države članice, ta pa je ponovno navedla, da navedenih obresti ne namerava plačati, je Komisija 3. februarja 2004 na Italijansko republiko naslovila pisni opomin, v katerem je ponovila svoje očitke in zavrnila trditve te države članice.

37 Ker je Italijanska republika v odgovoru z dne 8. junija 2004 vztrajala pri svojem stališču, je Komisija 5. julija 2005 nanjo naslovila obrazloženo mnenje, s katerim jo je pozvala, naj v roku dveh mesecev od njegovega prejema sprejme ukrepe, potrebne za uskladitev s tem obrazloženim mnenjem.

38 Država članica je v odgovoru na obrazloženo mnenje vztrajala pri svojem stališču in navedla, da se ji zdi primerno, da o tem vprašanju odloči Sodišče.

Postopek zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2006/2266

39 Na podlagi dopisa, ki ga je Italijanska republika 27. januarja 1999 poslala Računskemu sodišču Evropskih skupnosti, je Komisija ugotovila štiri nesporne skupnostne tranzitne operacije na podlagi Konvencije TIR, za katere je zagotovljeno skupno jamstvo, v zvezi s katerimi je ocenila, da je bil zaključek opravljen po poteku rokov, predvidenih z Uredbo št. 1552/89.

40 Komisija je zato od Italijanske republike zahtevala plačilo zamudnih obresti za obdobje med trenutkom, ko bi se lastna sredstva morala dati na razpolago Komisiji, in trenutkom, ko bi ta država članica po popravku obvestila dolžniku lahko opravila ustrezni popravek.

41 Italijanska republika je – podobno kot v postopku zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2241 – zavrnila plačilo navedenih zamudnih obresti. Zatrjevala je, da naj bi glede na to, da carinski dolg in torej glavna obveznost ne obstaja, plačilo zamudnih obresti neupravičeno spremenilo pravno naravo teh obresti, saj naj bi jih izenačilo s sankcijo zaradi formalne kršitve rokov, ki jih Uredba št. 1552/89 določa za dokončanje v njej predvidenih operacij.

42 Komisija je 4. julija 2006 na Italijansko republiko naslovila pisni opomin, v katerem je od nje zahtevala plačilo zamudnih obresti v višini 3.322 EUR.

43 Ker Komisija v določenem roku ni prejela nobenega odgovora od te države članice, je 12. oktobra 2006 izdala obrazloženo mnenje, na katerega je Italijanska republika odgovorila 12. decembra 2006. Italijanska republika se je strinjala, da bi bilo primerno, da o tem vprašanju odloči Sodišče, in sicer skupaj z zadevo, ki je predmet postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2241.

44 V teh okoliščinah se je Komisija odločila vložiti to tožbo.

Tožba

Trditve strank

45 Komisija meni, da je bil člen 11 Uredbe št. 1552/89 kršen tako v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2241 kot v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2006/2266.

46 Komisija v zvezi s postopkom zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2241 najprej zatrjuje, da kadar urad odhoda ne prejme dokazila o zaključku operacije v roku iz člena 379 Uredbe o izvajanju, se mora zadevna operacija šteti za nepravilno, zaradi česar nastane carinski dolg. Bistveno vlogo pri določitvi in zagotovitvi skupnostnih sredstev naj bi imel carinski urad odhoda, tako da se ni mogoče veljavno sklicevati – da bi se za nazaj razveljavile obveznosti, ki jih imajo države članice na podlagi člena 379 Uredbe o izvajanju – na okoliščino, da naj bi namembni urad prepozno obvestil o pravilnem prihodu blaga.

47 Komisija meni, da so roki, ki jih v zvezi s tem določajo pravila Skupnosti – v skladu s ciljem teh predpisov, ki naj bi bil v enotni rabi določb s področja izterjave carinskega dolga v interesu hitre zagotovitve zadevnih sredstev – kogentni. Pristojna država članica naj bi morala določiti lastna sredstva, čeprav bi s tem izpodbijala njihovo podlago, sicer bi bilo kršeno načelo finančnega ravnovesja Skupnosti.

48 Komisija na podlagi tega sklepa, da mora pristojna država članica, ko roki, predvideni v členu 379 Uredbe o izvajanju, potečejo, ne da bi bilo predloženo dokazilo o pravilnosti

tranzitne operacije, v skladu s členom 6 Uredbe št. 1552/89 na račun „A“ brez odlašanja vknjižiti nesporne zneske, za katere je zagotovljeno jamstvo, in jih torej dati na razpolago Komisiji v skladu s členom 10 te uredbe.

49 Komisija se dalje sklicuje na besedilo člena 11 Uredbe št. 1552/89 in zatrjuje, da obveznost zadevne države članice, da plača obresti, izhaja zgolj iz neobstoja ali iz prepoznega knjiženja navedenih zneskov na račun, neodvisno od katerega koli drugega pogoja.

50 V zvezi s trditvijo Italijanske republike, da naj v zvezi z zadevnimi operacijami ne bi bilo dolgovano plačilo zamudnih obresti, ker naj ne bi nikoli nastal carinski dolg, Komisija najprej zatrjuje, da besedilo člena 379 Uredbe o izvajanju dokazuje ravno nasprotno, in sicer da lahko carinski dolg nastane, če je izpolnjen eden od dveh strukturnih pogojev, ki ju določa, bodisi da obstaja nepravilna carinska operacija, bodisi da dolžnik ne predloži dokazila o pravilnosti takšne operacije.

51 Komisija dalje zatrjuje, da zamudne obresti, na katere se nanaša člen 11 Uredbe št. 1552/89, niso obresti, ki bi jih zaradi prepoznega plačila dajatev dolgoval dolžnik, ampak zamudne obresti, ki jih dolguje neposredno država članica zgolj zaradi nevknjiženja ali prepoznega vknjiženja carinskih dolgov. Zato naj bi do neizpolnitve obveznosti s strani države članice prišlo v trenutku nevknjiženja na račun, pri čemer naj ne bi bilo pomembno, ali je pozneje v razmerju do dolžnika mogoče uveljavljati premoženjskopravni zahtevek v zvezi z dajatvami ali ne.

52 Komisija poleg tega izpodbija trditev, da naj bi zaradi zahteve plačila zamudnih obresti, čeprav so se tranzitne operacije po prepozni zaključitvi izkazale za pravilne, zamudne obresti pridobile naravo sankcije. V zvezi s tem zatrjuje, da navedene obresti izhajajo zgolj iz kršitve obveznosti, ki jih določajo pravila Skupnosti, ne da bi bilo pri tem potrebno, da bi premoženjska škoda dejansko nastala.

53 Komisija v zvezi s postopkom zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2006/2266 zatrjuje, da bi moral carinski urad odhoda blaga po izteku roka, določenega v členu 11 Konvencije TIR, ukrepati tako, da bi pridobil plačilo carin.

54 Ko carinski urad odhoda namreč ne prejme dokazila o zaključku operacij v 15 mesecih, šteto od dne, ko je ta urad prejel zvezek TIR, je treba te operacije razglasiti za nepravilne, zaradi česar v takem primeru nastane carinski dolg.

55 Komisija dodaja, da bi morala država članica v tem primeru določiti pravico Skupnosti do lastnih sredstev na podlagi člena 2 Uredbe št. 1552/89, takoj ko pristojni upravni organi lahko izračunajo višino zneska pravice, ki izhaja iz carinskega dolga, in določijo dolžnika. V skladu s sodno prakso Sodišča pa naj bi se domnevalo, da so organi iz države članice odhoda blaga pristojni za izterjavo carinskega dolga.

56 Komisija na podlagi tega meni, da bi morala Italijanska republika v primerih, ki se izpodbijajo v obravnavani zadevi, pravico do lastnih sredstev določiti in vknjižiti na račun „A“ najpozneje prvi delovni dan po 19. dnevu drugega meseca, ki sledi mesecu, v katerem je bila pravica določena. Komisija dodaja, da bi morala ta država članica – z namenom zagotovitve hitrega in učinkovitega dajanja lastnih sredstev na razpolago Skupnosti – poleg tega ukrepati tako, da bi pridobila plačilo zneskov v skladu s členom 11(2) Konvencije TIR.

57 Komisija v teh okoliščinah zahteva, da se ji v okviru zgoraj navedenih dveh postopkov zaradi neizpolnitve obveznosti plačajo obresti za obdobje med trenutkom, ko bi se ji lastna sredstva morala dati na razpolago, in trenutkom, ko bi Italijanska republika po popravku obvestila dolžniku lahko opravila ustrezni popravek v skladu s členom 8 Uredbe št. 1552/89.

58 Italijanska republika se sklicuje na besedilo člena 379 Uredbe o izvajanju in poudarja, da se ne postavlja vprašanje o pravilnosti zadevnih tranzitnih operacij in da je bilo dokazilo o njihovi pravilnosti predloženo pravočasno, tako da ni mogoče govoriti o zamudi pri pridobitvi plačila dajatev, dolgovanih Skupnosti. Ta država članica na podlagi tega ugotavlja, da niso izpolnjeni pogoji za obveznost plačila zamudnih obresti v skladu s členom 11 Uredbe št. 1150/2000, ki se sklicuje na „vsako zamudo pri knjiženju na račun“, saj v obravnavanem primeru ni bilo treba opraviti vknjižbe.

59 Italijanska republika poleg tega zatrjuje, da Skupnosti ni nastala škoda, saj ne obstajajo sredstva Skupnosti, katerih plačilo bi bilo treba pridobiti, glede na to, da so bile tranzitne operacije po njenem mnenju izvedene pravilno. V zvezi s tem navaja, da bi si bilo treba postaviti vprašanje, ali lahko akcesorna obveznost plačila zamudnih obresti obstaja kljub neobstoju glavne obveznosti.

60 Ta država članica poleg tega zatrjuje, da pristojni upravi ni mogoče očitati zamude pri pridobitvi plačila dajatev in da je bilo obvestilo organov Skupnosti o dejanskem zaključku operacij prepozno zaradi zamude, s katero so namembni uradi posredovali informacijo.

61 Navedena država članica poleg tega navaja, da je zaradi okoliščin v tistem obdobju – namreč zaradi težav pri delovanju v okviru sistema skupnostnega tranzita po razširitvi Evropske unije na določene države članice Efte – prihajalo do splošnega zamujanja pri pošiljanju „izvodov 5“. V tem kontekstu naj bi skupnostni carinski organi odhoda sklepali, da je logično – ker niso obstajali dejavniki, na podlagi katerih bi bilo mogoče domnevati, da je prišlo do nepravilnosti – da ne ukrepajo takoj tako, da bi pridobili plačilo dajatev, in sicer da bi se izognili temu, da bi bilo treba zneske povrniti, če bi se ugotovilo, da je bila operacija pravilna in da je do zamude prišlo – kot v obravnavanem primeru – zgolj zaradi upravne napake.

62 Končno, Italijanska republika meni, da bi, če bi se v takem primeru zahtevalo plačilo zamudnih obresti, zamudne obresti s tem dobile vlogo sankcije, ki je ne morejo imeti.

Presoja Sodišča

63 Komisija zatrjuje, da Italijanska republika ni izpolnila obveznosti iz Uredbe št. 1552/89, zlasti iz njenega člena 6(2)(a). Tej državi članici očita predvsem, da ji je zavrnila plačilo zamudnih obresti, prvič, zaradi prepozne vknjižbe carin, ki izhajajo iz skupnostnih tranzitnih operacij, in, drugič, zaradi neupoštevanja rokov, ki jih za vknjižbo carin na račun „A“ na področju tranzitnih operacij v smislu Konvencije TIR predpisujejo pravila Skupnosti.

64 V skladu s členom 6(1) Uredbe št. 1552/89 morajo države članice voditi račune lastnih sredstev pri ministrstvu za finance ali organu, ki ga same imenujejo. Na podlagi odstavka 2(a) tega člena morajo države članice pravice, „določene v skladu s členom 2“ te uredbe, knjižiti na račune najpozneje prvi delovni dan po 19. dnevu drugega meseca, ki sledi mesecu, v katerem je bila pravica določena.

65 V skladu s členom 2 Uredbe št. 1552/89 se pravica Skupnosti do lastnih sredstev določi takoj, ko pristojna služba države članice dolžnika obvesti o dolgovanem znesku. Dolžnika je treba obvestiti takoj, ko lahko pristojni upravni organi izračunajo znesek pravic, ki izhaja iz carinskega dolga, in določijo dolžnika (sodba z dne 15. novembra 2005 v zadevi Komisija proti Danski, C-392/02, ZOdl., str. I-9811, točka 61).

66 Na podlagi člena 11 Uredbe št. 1552/89 zadevna država članica za vsako zamudo pri knjiženju na račun iz člena 9(1) iste uredbe plača obresti za celotno obdobje zamude. Te obresti se lahko zahtevajo ne glede na razlog za zamudo, s katero so bila ta sredstva nakazana na račun Komisije (glej sodbo z dne 14. aprila 2005 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-460/01, ZOdl., str. I-2613, točka 91).

67 V teh okoliščinah je treba preveriti, ali je bila Italijanska republika dolžna ugotoviti obstoj pravic Skupnosti do lastnih sredstev in jih vknjižiti na račune, predvidenih v členu 6(1) Uredbe št. 1552/89, in če je odgovor pritrdilen, ali je dolžna plačati zamudne obresti v skladu s členom 11 te uredbe.

Obstoj pravice Skupnosti do lastnih sredstev

68 V okviru zunanjega skupnostnega tranzita lahko carinski organi izračunajo znesek pravic in določijo dolžnika najpozneje ob izteku roka treh mesecev, kot izhaja iz člena 379(2) Uredbe o izvajanju, to je najpozneje ob izteku roka štirinajstih mesecev po vpisu deklaracije za skupnostni tranzit (glej zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nizozemski, točka 71). Zato je treba najpozneje takrat določiti pravico Skupnosti do lastnih sredstev.

69 Kar zadeva mednarodni prevoz blaga na podlagi zvezkov TIR, iz člena 11 Konvencije TIR izhaja, da je to tako najpozneje ob izteku roka treh let od takrat, ko ti organi prevzamejo zvezek TIR.

70 V obravnavanem primeru v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2241 in v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2006/2266 ni sporno, da so bile pošiljke namembnemu uradu predložene pravočasno, da pa ta uradu odhoda ni takoj poslal dokumentov, ki so potrjevali pravilnost operacij.

71 Člen 379(1) Uredbe o izvajanju določa, da če „pošiljka ni bila predložena namembnemu uradu“, mora urad odhoda o tem obvestiti glavnega zavezanca, medtem ko morajo v skladu s členom 455(1) Uredbe o izvajanju in členom 11(1) Konvencije TIR, če zvezek TIR ni bil zaključen, carinski organi o tem obvestiti imetnika zvezka TIR.

72 Italijanska republika na podlagi tega sklepa, da carinski dolg ni nastal in naj ne bi bilo mogoče govoriti o zamudi pri pridobitvi plačila dajatev, dolgovanih Skupnosti.

73 Tako trditev je treba zavrniti.

74 Po eni strani je treba spomniti, da člen 356 Uredbe o izvajanju določa, da ko je bilo blago predloženo namembnemu uradu, le-ta „en izvod [dokumenta T1] nemudoma pošlje uradu odhoda“.

75 Po drugi strani je treba spomniti, da mora v skladu s členom 379(1) Uredbe o izvajanju urad odhoda glavnega zavezanca obvestiti o nepravilnosti tranzitne operacije.

76 Iz tega izhaja, kot je v točki 66 sklepnih predlogov navedla generalna pravobranilka, da je treba to določbo razumeti z vidika urada odhoda, to je tako, da mora urad odhoda, če ni bil ob izteku roka, ki ga je predpisal v skladu s členom 348(1) Uredbe o izvajanju, obveščen o predložitvi pošiljke namembnemu uradu, šteti, da blago namembnemu uradu ni bilo predloženo.

77 Če bi sprejeli drugačno razlago odstavka 1 člena 379 Uredbe o izvajanju, bi postopek dokazovanja pravilnosti tranzitne operacije na podlagi odstavka 2 tega člena izgubil ves smisel.

78 Iz navedenega izhaja, da so posledice neobvestitve urada odhoda o prihodu blaga do namembnega urada enake posledicam nepredložitve pošiljke namembnemu uradu. Ta razlaga je v skladu s ciljem zagotoviti, da carinski organi skrbno in enotno uporabljajo določbe s področja izterjave carinskega dolga zaradi hitre zagotovitve lastnih sredstev Skupnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2005 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-104/02, ZOdl., str. I-2689, točka 69).

79 Tako se ob izteku roka, ki ga predpiše urad odhoda, za carinski dolg domneva, da je nastal, za glavnega zavezanca pa, da je dolžnik tega dolga (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Nizozemski, točka 72, in Komisija proti Nemčiji, točka 81).

80 Šteti je torej treba, da na tej stopnji obstaja domneva o obstoju carinskega dolga. Kot je v točki 69 sklepnih predlogov navedla generalna pravobranilka, je ta domneva izpodbojna. Če se torej naknadno izkaže, da je tranzitna operacija potekala pravilno, bo lahko glavni zavezanec dobil povračilo plačanih zneskov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nemčiji, točka 88).

81 Člen 379(1) Uredbe o izvajanju določa, da mora urad odhoda, če pošiljka ni bila predložena namembnemu uradu, o tem „čim prej“ obvestiti glavnega zavezanca, „najpozneje pa pred iztekom enajstega meseca po vpisu deklaracije za skupnostni tranzit“.

82 Ni sporno, da v obravnavanem primeru to ni bilo tako.

83 V tem pogledu okoliščina, na katero se sklicuje Italijanska republika, da naj bi v tistem obdobju prihajalo do splošnega zamujanja pri pošiljanju izvodov dokumenta T1, namenjenih uradu odhoda, ne more vplivati na obveznost obvestitve, ki bremeni carinske organe.

84 Ker je cilj člena 379(1) Uredbe o izvajanju zagotoviti enotno in skrbno uporabo določb s področja izterjave carinskega dolga zaradi hitre in učinkovite zagotovitve lastnih sredstev Skupnosti, je treba obvestilo o kršitvi ali nepravilnosti v vsakem primeru opraviti, kolikor hitro je mogoče, in sicer takoj, ko carinski organi izvejo za to kršitev ali nepravilnost, torej eventualno veliko pred iztekom v navedenem členu določenega najdaljšega možnega roka enajstih mesecev (glej po analogiji sodbi z dne 5. oktobra 2006 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-377/03, ZOdl., str. I-9733, točka 69, in v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-312/04, ZOdl., str. I-9923, točka 54).

85 Iz navedenega izhaja, da bi morali italijanski organi glavnega zavezanca o nepravilnosti zadevnih tranzitnih operacij obvestiti v rokih, predvidenih v členu 379(1) Uredbe o izvajanju, to je najpozneje pred iztekom enajstega meseca po vpisu deklaracije za skupnostni tranzit.

86 V skladu s členom 379(2), tretji stavek, Uredbe o izvajanju so države članice dolžne uvesti postopek izterjave v smislu te določbe ob izteku roka treh mesecev od dneva obvestila iz odstavka 1 tega člena.

87 Če glavni zavezanec ni obveščen – kot v obravnavani zadevi –, ni dolžan plačati carinskega dolga (v tem smislu glej sodbo z dne 3. aprila 2008 v zadevi Militzer & Münch, C-230/06, ZOdl., str. I-1895, točka 39). Vendar pa je treba šteti, da ob izteku tega roka nastane pravica Skupnosti do lastnih sredstev. Ta razlaga je potrebna za zagotovitev, da pristojni organi skrbno in enotno uporabljajo določbe s področja izterjave carinskega dolga zaradi učinkovite in hitre zagotovitve sredstev Skupnosti (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nemčiji, točka 69).

88 V okviru pošiljk na podlagi zvezkov TIR poleg tega ni sporno, da italijanski carinski organi ob izteku roka, določenega za predložitev blaga, od namembnega carinskega organa niso dobili nobenega dokumenta, ki bi se nanašal na izvedbo zadevnih tranzitnih operacij.

89 V teh okoliščinah bi morali italijanski carinski organi domnevati, dokler ne bi bilo dokazano nasprotno, da blago namembnemu uradu ni bilo predloženo. Taka razlaga je v skladu s sistematiko člena 455 Uredbe o izvajanju in je združljiva s postopkom dokazovanja pravilnosti tranzitne operacije na podlagi odstavka 2 tega člena.

90 Zato je treba šteti, da na tej stopnji obstaja domneva o obstoju carinskega dolga. Kot v primeru skupnostnih tranzitnih operacij so posledice neobvestitve urada odhoda o prihodu blaga do namembnega urada enake posledicam nezaključitve zvezka TIR.

91 Iz člena 455(1) Uredbe o izvajanju v povezavi s členom 11(1) in (2) Konvencije TIR izhaja, da mora biti zahtevek za plačilo carinskega dolga, če zvezek TIR ni bil končan, načeloma vložen najpozneje tri leta po datumu prevzema navedenega zvezka (zgoraj navedena sodba Komisija proti Belgiji, točka 68).

92 Če imetnik zvezka TIR in zavarovalno združenje nista obveščena o nepravilnosti v enem letu od prevzema navedenega zvezka, pristojni organi niso upravičeni od zavarovalnih združenj terjati plačila carinskega dolga.

93 Ne glede na to, da italijanski carinski organi niso obvestili zavarovalnega združenja, je treba šteti, da je ob izteku najdaljšega možnega roka treh let od prevzema zvezka TIR nastala pravica Skupnosti do lastnih sredstev, in sicer da bi se zagotovila enotna in skrbna uporaba – s strani pristojnih organov – določb s področja izterjave carinskega dolga za hitro in učinkovito zagotovitev lastnih sredstev Skupnosti (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nemčiji, točka 69).

94 Iz vsega navedenega izhaja, da je bila Italijanska republika v skladu s členom 2(1) Uredbe št. 1552/89 dolžna ugotoviti obstoj pravic Skupnosti do lastnih sredstev in jih vknjižiti na račune lastnih sredstev v skladu s členom 6(2)(a) te uredbe.

Zamudne obresti

95 Poudariti je treba, da se ta tožba nanaša le na plačilo zamudnih obresti na podlagi člena 11 Uredbe št. 1552/89.

96 Seveda v skladu z navedenim členom zadevna država članica za vsako zamudo pri knjiženju na račun iz člena 9(1) navedene uredbe plača zamudne obresti za celotno obdobje zamude. Te obresti se lahko zahtevajo ne glede na razlog za zamudo, s katero so bila ta sredstva nakazana na račun Komisije (zgoraj navedena sodba Komisija proti Nizozemski z dne 14. aprila 2005, točka 91).

97 Po mnenju Komisije se ta določba uporablja za vsako zamudo pri knjiženju lastnih sredstev na račun iz člena 9(1) Uredbe št. 1552/89, ne glede razlog za zamudo in ne da bi bilo pri tem potrebno, da bi premoženjska škoda dejansko nastala.

98 Vendar pa je treba poudariti, prvič, kot je v točki 90 sklepnih predlogov navedla generalna pravobranilka, da so zamudne obresti v skladu s pravom večine držav članic akcesorne narave glede na glavno obveznost.

99 Drugič, poudariti je treba, da iz besedila člena 11 Uredbe št. 1552/89 izrecno ne izhaja, da bi se zamudne obresti, predvidene v navedenem členu, uporabljale za primere, v katerih se naknadno izkaže, da glavna obveznost ne obstaja. Če bi zakonodajalec Skupnosti želel področje uporabe navedene določbe razširiti tudi na take primere, bi lahko to v tej določbi izrecno navedel, česar pa ni storil.

100 Tretjič in nazadnje, sicer je Sodišče res priznalo, da če zaradi napake carinskih organov države članice zavezancu ni treba poravnati zneska zadevnih dajatev, to ne vpliva na obveznosti zadevne države članice glede plačila zamudnih obresti in na pravice, ki bi morale biti določene, v okviru zagotavljanja lastnih sredstev (zgoraj navedena sodba Komisija proti Danski, točka 63).

101 Vendar pa se obravnavana zadeva od zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Komisija proti Danski, razlikuje v tem, da se je naknadno izkazalo, da so bile pošiljke namembnemu uradu predložene pravočasno, tako da so carinski dolgovi prenehali obstajati. Iz člena 2(1)(b) sklepov 88/376 in 94/728 pa izhaja, da pravica Skupnosti do lastnih sredstev temelji ravno na carinskem dolgu.

102 Tako je treba ugotoviti, da zaradi neobstoja carinskih dolgov v obravnavani zadevi Komisija nima pravice do zamudnih obresti na podlagi člena 11 Uredbe št. 1552/89.

103 Zato je treba tožbo zavrniti kot neutemeljeno.

Stroški

104 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Italijanska republika je predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo stroškov.

Podpisi